

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1979

15. årgang

Guds evige rådslutning ble virkelighet

Av Øivind Andersen

I Matt. evangelium kap. 3, vers 13-17, leser vi i Jesu navn : «Da kom Jesus fra Galilees til Jordan til Johannes for å bli døpt av ham. Men han nektet ham det og sa : Jeg trenger til å bli døpt av deg, og du kommer til meg? Men Jesus svarte og sa til ham: La det nå skje ! for således sommer det seg for oss å fullbyrde all rettferdighet. Da lot han det skje. Men da Jesus var døpt, steg han straks opp av vannet, og se, himmelen åpnet seg for ham, og han så Guds Ånd fare ned som en due og komme over ham. Og se, det kom røst fra himmelen, som sa : Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag». Amen.

Jesus kommer altså til døperen Johannes for å bli døpt. Den dåp som han døpte med var en dåp som bare skulle skje i og med syndsbekjennelse. Vi leser om det i vers seks foran : De ble døpt av ham i elven Jordan idet de bekjente sine synder. Uten syndsbekjennelse hadde denne dåpen ingen berettigelse.

Vi leser i Luk. evangeliets tredje kap. at Johannes døpte alle slags mennesker som kom til ham, tyver, soldater, skjøger, alle slags syndere. Og Johannes kunne ikke døpe noen uten først å ha hatt en sjelersørgerisk samtale med dem, siden han ikke døpte før de bekjente sine synder. Da Jesus kom prøvde han med en samtale med ham også, men

den ble ikke lang, for han skjønner umiddelbart hvem han har for seg. Her står han ansikt til ansikt med den syndfrie, og da vet han at det er bare en som er syndfri. Han vet at her står han som Gud hadde varslet ham om skulle komme slik som vi leser om i Johannesevangeliets første kapittel : Han som sendte meg for å døpe med vann, han sa til meg : Den du ser Åden kommer ned og blir over, han er den som døper med den hellige Ånd. Dette visste Johannes skulle komme til å skje, og i og med at han står ansikt til ansikt med den syndfrie, skjønner han at her er han som skal døpe med den Hellige Ånd.

Men han har jo ingen synd å bekjenne, derfor nekter han å døpe Jesus, og det er jo helt logisk, hva skal den syndfrie med en dåp som bare skjer ved syndsbekjennelse? Johannes vet at han er kommet for å døpe med den Hellige Ånd, derfor er det han svarer slik : Jeg trenger til å bli døpt av deg, og du kommer til meg. Han mener det er aldeles å stille saken på hodet at Jesus ber om å bli døpt. Men da svarer Jesus : La det nå skje. La du merke til betoningen. Dette nå betyr for denne ene gangs skyld.

Det som hender nå, det har aldri hendt tidligere, det kommer theller ikke til å gjenta seg, det hender denne ene gang. Det betyr ordet nå her, la det nå skje, for således — det vil si på denne måten — sommer det seg

for oss å fullbyrde all rettferdighet. All rettferdighet er det samme som Guds evige rådsutning. Det er når ordet står uten den bestemte artikkel, som vi sier, så går det på hele Guds rettferdighet, det vil si på hans rådsutning. Det sørmer seg, det er et ord som alltid brukes på Guds evige rådsutning.

Jesus svarer altså at det er nødvendig at Johannes dørper ham, forat Guds evige rådsutning skal bli virkelig gjort. Johannes skjønner vel ikke noe av det hele, men da han hører dette så gir han etter og så lar han det skje, står det.

Da blir Jesus døpt i Jordan, og da går det slik opp for Johannes: Jesus blir døpt for syndsbekjennelse. Vi hører det av vidnesbyrdet døperen kommer med etterpå om Jesus: Se der Guds lam som bærer verdens synd.

Den syndsbekjennelse Jesus avlegger i dåpen er: All verdens synd den bekjenner jeg som min. Jeg påtar meg ansvaret for alt det som menneskene har forbrukt fra Adam til det siste menneske på jorden. Der i Jordan bekjente Jesus mine synder, og dine synder, som om han skulle ha gjort dem.

Jesus tar konsekvensen av at han er født under loven. Guds Sønn er kommet til verden, født av en kvinne, født under loven, står det. Han tar konsekvensen av det, for i og med at han er født under loven, er han født inn under alle de krav og forpliktelser som lå på mennesket, han er født inn under hele den dom og under hele det syndeansvar som hviler på oss på grunn av vår synd. Alt dette bekjenner Jesus seg ansvaret for.

Og nå kan du som hører på, sette inn ditt navn der og vite at Guds egen Sønn har bekjent din synd for å gjøre den opp for deg. Der står hos profeten: Herren lot våre alles misgjerninger ramme ham. Det var Gud som la våre synder på sin Sønn, på Jesus, han den syndfrie, han som ikke visste av synd. For det

finnes ingen synd i forbindelse med Jesus. Han ble *gjort til* synd for oss, det skjer ved en tilrekning. Han er og blir den syndfrie men han ble tilregnet alt det som du og jeg har gjort, forat vi skal bli rettferdige overfor Gud i ham, slik som det står i 2. Korint. 5, 21.

Altså Jesu dåp, det hører med til frelseskjensgjerningene akkurat slik som hans død på korset, hans oppstandelse og hans himmelfart. Jesus kunne ikke gå til sin gjerning uten å ha tatt på seg konsekvensen av sin stilling i vårt sted og bekjent seg ansvarlig for oss.

På Golgata kors sa Jesus: Det er fullbracht. Da var det fullført som Jesus bekjnte seg til her i dåpen, da var det gjort, da var han ferdig.

Da Jesus steg op av vannet, står det her, da åpnet himmelen seg for han. Det er symbolisk. Da mennesket falt i synd, ble veien til paradiset stengt, for synden stenger veien til himmelen, men der hvor synden er tatt bort er veien til himmelen åpnet. I og med at Jesus tar på seg ansvaret for menneskenes synder, blir veien åpnet igjen like inn i himmelen for oss mennesker. Og så kommer Guds ånd ned i en synlig skikkelse som en due.

Duen er fredens symbol i Bibelen. Den er symbol, tegn på at der er fred mellom Gud og oss mennesker. Det som stenger og som holder oss borte fra Gud, det er i Jesus fjernet ved å ta synden på seg, så blir det fred, så blir det åpent mellom Gud og oss, intet stenger eller står i veien, Jesus er døren vi får gå igjennem like inn til vår himmelske far.

Med Jesus er det evige liv der.

Og så står der en gang til: Se ! To ganger står det i det ordet jeg leste. Første gangen da Guds Ånd åpenbarte seg, og andre gangen da Faderen talte fra himmelen om sin Sønn og sier: Dette er min Sønn, den elskede — det er det samme som den enbårne — i hvem

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiling, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

jeg har velbehag. Ordet velbehag er et meget gammelt ord, som vi ikke lenger forstår betydningen av i vår daglige tale.

Det betyr egentlig hvem jeg har utvælt meg etter mitt frie råd, det er utvælt etter fri vilje, fri trang, utvælt i kjærighet og frihet. Det er velbehag etter det gamle språkbruk. Gud utvalte sin egen Sønn i vårt sted, han gikk og tok på seg det som stenger og holder oss borte fra Gud.

..

Dette er budskapet i dag, hør dette i Jesu navn ! Det er for deg som hører på i denne stund. Amen.

Avskrift fra lydband etter den Luth. timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. L.

Frelst ved tru, og leva og vandra i tru

(Hebr. 11, 1—6)

Utan tru er det umogelag å tekjast Gud, las me i vers 6 i dette ordet. Aleine ved tru blir me frelst, ved tru lever me med Gud, for det står skreve at «ved tru skal den rettferdige leva». Og heile sin livsvandring må eit Guds barn ferdast i tru og ikkje i syn, seier 2. Korint. 5, 7. Og her i Hebr. 11, 13 står det at alle Guds folk døydde i tru, utan å ha fått det som var lova, men dei såg det langt borte og sanna at dei var framande og utlendingar på jorda.

Disse våre truande forfedre, dei er vitne for oss som kom til trua ved deira ord. Me får sjå korleis dei blei frelst, og korleis livet i trua arta seg for dei, og korleis utgangen frå livet blei for dei. Og Skrifta seier at me skal koma ihug førarane våre, som har tala Guds ord til oss, og gi akt på utgangen av deira ferd, og fylg så etter deira tru (Hebr. 13, 7)

I tida framover vil me prøva gi akt på den sky av vitne som har levtt før oss, og om Gud gjev nåde til det, vil dei koma i bladet i tida framover.

Først vil me tenkja over kva tru er. Me las i ordet her : «Men tru er full vissa om det ein vonar, yvertedyng om ting som ein ikkje ser.»

Abel, Enok og Noa, såg ikkje det Gud lova om Jesus, men dei levde i trua på Guds ord og lovnad. Abraham visste ikkje kva han skulle koma til, når han fylgde Guds kall og forlet farhuset og slekta. Han såg ikkje landet Gud lova, heller ikkje ætta som skulle koma, heller ikkje den velsigning som skulle bli alle folkeslag til del gjennom hans ætt, men han trudde Guds ord og løfte. Og på same måten er det for oss. Me ser ikkje Jesus, ser ikkje Guds nåde og livet i trua på Jesus, men me har Guds ord og vitnemål og vitnemåla frå dei som har levtt før oss. Frelsa blir ved tru på Guds ord og løfter, og gudslivet ein vand-

ring i tru, for oss som for dei.

På grunn av si tru på Guds ord og løfte fekk dei gamle godt vitnemål. Korleis skal mitt og ditt vitnemål bli for ettertida?

«Ved tru skyna me at verda er skapt ved Guds ord, så det som ein ser, ikkje vart til av det synlege». Det blir fortalt om Peter Dass at djevelen hadde teke manuskriptet til preika frå han, og lagt eit blankt ark i staden, truleg tenkte han å setja presten fast. Men på stolen såg Peter på den blanke sida og sa : «Her er intet», snudde arket og sa : «Og her er intet, og av intet skapte Gud verden». Deretter heldt han ei mektig tale ut frå de. Det kan nok ikkje eg, men eg kan peika på det Gud sjølv seier i sitt ord på Bibelens første blad : Gud sa : Bli ljós, og det vart ljós. På same vis blei alt til, av det som er til, ved Guds ord.

Det er altså ikkje sant det vitenskapen lærer at verda har vorte til ved ei lang utvikling gjennom millionar av år, heller ikkje at mennesket har utvikla seg frå apene. Ved tru skynar me at verda ikkje blei til av det synlege, men ved Guds ord, han baud og så stod det der. (Johs. 1, 1 - fg.)

Frelst ved tru

Ved tru bar Abel fram eit betre offer enn Kain. Kain ofra til Herren ei gåva av grøda på marka, men Abel gav frumselambi orfenaðen sin og feitet deira. Og Herren såg blidt til Abel og gåva hans, men ensa ikkje Kain og hans gåva. (1. Moseb. 4, 3-5). Etter eit møte der eg hadde nemnt Kain og Abel sine offer, kom to ungjenter og sa at dei syntes det var lumpent av Gud å gjera slik forskjell, og mange har nok tenkt som dei, for sett med våre augo kan det sjå slik ut. Eg måtte då prøva å forklara dei kvifor Gud føretrekte Abels offer.

Kains offer var av denne jorda, der alt er ureint for Gud på grunn av synda. Det var det Kain ved sine gjerningar hadde gjort og avla på Jorda. Slike ting som menneske gjer,

ofrar og gjev, av det som hører menneskelivet til og som er av jorda og den verda me lever i, sjølv om det ser aldri så godt og gudfryktigt ut, kan det aldri tilfredsstilla Gud. Her er alt stengt inn under synd, for alt som hører menneske og jorda eller verda til er ureint for Gud.

Abel bar fram eit betre offer enn Kain, endå det også hørde jorda til sett frå vår sida. Når det behaga Gud, så var det avdi det var frambore i tru til Guds lovnad om Jesus som skulle koma for å knusa slangens hovud. Det, «førstefødde lambet» gav sitt liv og blod og feitt, som ein skugge av Guds offerlamb — Jesus — som skulle koma. På grunn av si tru fekk Abel det vitnemål at han var rettferdig, for Gud såg på og vitna om offeret han trudde på, på Jesu offer som var lova og som skulle koma. For det står skrive at Gud talar om det som ikkje er til som om det var til. (Rom. 4, 17).

Abel visste nok svært lite om det me veit idag, men han trudde på det vesle Gud hadde sagt og lært dei, og ved denne tru blei han frelst, og ved den talar han etter sin død — kvar gong dette ordet blir lest eller forkjent. På same måten er det at eg og du blir frelst ved trua på Jesus og hans sonoffer på Golgata, der han ofra sitt liv og blod og vann oss ei evig rettferdighet frå Gud. Jesus og hans offer, det er det einaste Gud ser med velbehag på, og Gud ser på Han når han vitnar at eg og du er rettferdige for Gud ved trua.

Ved trua vart Enok borttrykt, så han ikkje skulle sjå døden

Kvífor tok Gud Enok bort, slik at dei ikkje lenger kunne sjå han og finna han att? Før han blei borttrykt fekk han det vitnemålet av Gud, at han tekstes Gud — de tvil seja at han behaga Gud og var rettferdig for Gud på same vis og av same årsak som Abel. I vers 6 står det at utan tru er det umogeleg å tekjast Gud. I 1. Moseb. 5, 24 står det at Enok gjekk på Guds veg, og brått vart han borte,

for Gud tok han til seg. Det vil ganske enkelt seia at Enok levde og vandra i trua på Gud og det Gud hadde openberra for han. Eit naturleg menneske kan aldri behaga Gud med det der er eller gjør. Men det kan den som er i Kristus og lever i trua på han og det offer han bar for oss. Høyr berre kva Skrifta læerer :

«Så finst det då inga fordøming for dei som er i Kristus Jesus, for lova åt livsens Ande har i Kristus Jesus gjort meg fri frå lova åt synda og døden. For det som var umogeleg for lova, av di ho var maktelaus på grunn av kjøtet, det gjorde Gud, då han sende sin eigen Son i syndigt kjøts likning og for synda si skuld og fordømde synda i kjøtet, så krevet åt lova skulle verta fullnøgt i oss, me som ikkje ferdast i kjøtet, men etter Anden. For dei som er slike at dei let kjøtet råda, trår etter det som høyrer kjøtet til, men dei som le Anden råda, trår etter det som høyrer Anden til. For det som kjøtet trår etter, er død, men det som Anden trår etter, er liv og fred, av di det som kjøtet trår etter, er fiendskap mot Gud — for det vil ikkje lyda Guds lov, kan det ikkje heller. *Og dei som er i kjøtet kan ikkje tekjast Gud.* Men de er ikkje i kjøtet, men i Anden, så framt Guds Ande bur i dykk. Men er det nokon som ikkje har Kristi Ande, så høyrer han ikkje honom til.»

Her viser Gud klart, at eit naturleg menneske — det same som å vera i kjøtet — kan aldri tekjast Gud med det det er eller det det gjer eller ofrar.

Når englane song på Betlehems marka : Guds hugnad er blant menneske, då song dei om Jesus, det einaste menneske Gud har hugnad i. Det står også fortalt i Skrifta om to gonger då Gud ropa frå himmelen : Dette er Son min, som eg elskar og har hugnad i, høyr han !

Alle som trur på Jesus og hans offer på krossen, dei vitnar Gud om at dei på grunn av dette offer som han ofra ein gong for alle, er dei rettferdige for Gud. Lever du i trua på Jesus og vandrar i tru på det Gud har forkjent om han, då har Gud behag i deg, og ein dag er du brått borte, Gud har teke deg til seg. Han vil at du skal vera der han er, og skoda hans herlegdom.

«Men utan tru er det umogeleg å tekjast Gud, for den som stig fram for Gud, lyt tru at han er til, og at han løner dei som søker han.»

Difor heiter det i Skrifta : Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus! Stri trua sin gode strid, og grip det evige livet som du vart kalla til

Amund Lid

Adgang til Faderen

På vår livsvei har vi enkelte steder sett et skilt hvor det står: *Adgang forbudt!* Når vi leser Bibelen, finner vi også noen steder der det står adgang forbudt. Som da Gud drev Adam ut fra Paradis, eller fra Edens have, der han satte en vaktpost med adgang forbudt til livets tre, det vil si til det liv som leveres i Edens have.

Det samme ser vi da tabernaklet og tempellet ble bygget. Der ble bygget et rom, det aller helligste, der ingen annen enn øvste-presten hadde adgang en gang for året ved blodet. For alle andre var adgang forbudt, med døden til følge. Der inne fantes nådestolen, som ingen adgang fantes til for syndere.

• •

Siden da Jesus kom, var det hans gjerning å åpne adgangen til nådestolen for alle mennesker. Skriften forteller jo, at da Jesus døde på korset revnet forhenget i templet fra øverst til nederst. Det var et tegn på at Jesu offer og stedfortredende død og soningsblod åpnet adgangen til Gud og til nådestolen.

Dette er vel den største gjerning som er utført her på jorden, og den har stor betydning for alle mennesker. Ja, det står ennå skrevet at ikke en gang dåren skal fare vill eller er satt utenfor. Her har Gud satt opp et skilt der det står: *Her tilbydes adgang for alle, syndere og fromme, onde og gode!* — Tenk at vi kan forkynne at i Jesus er der adgang til Fadaren for alle mennesker.

Men det er svært å se at denne adgang kan tilbydes et helt menneskeliv, uten at den blir benyttet. Intet menneske går nå fortapt på grunn av sin synd, men fordi de ikke benytter denne adgang, fordi de ikke tror på Jesus og ikke tar imot ham.

Hva bringer så denne adgang dem som går inn? Den bringer frelse for vår sjel, gir barnekår hos Gud, vi får Guds Ånd, og dermed Jesu Kristi sinn. Bruker du denne adgang vil du komme i besittelse av alt dette.

Mange har nok benyttet seg av denne adgang, og har opplevet hva den kan gi, men djevelen som ikke unner et eneste menneske å leve i dette nåderike, han gjør alt hva han kan for å føre deg ut derfra. Og adgangen ut fra Guds rike er ikke stengt. Det er ikke slik som noen lærer, at engang frelst er alltid frelst. Det kan vi se av Bibelen, fra de som levet den gang, og av vår egen erfaring i vår tid. Paulus sier at Demas forlot meg av kjærlighet til den nåværende verden. Mange har fulgt ham siden den gang, og vi som lever i dag trenger å ta oss en stille stund for å tenke over vårt forhold til verden og de ting som er i verden. Fremfor alt for å tenke over vårt forhold til Jesus.

Om galaterne står det at de begynte i Ånd, men de fullendet i kjøt. De var kommet innen-

for, men ved å høre på falsk forkynnelse ble de ført utenfor. Men hvem tror idag at forkynnelsen kan føre et menneske og et folk langt bort fra Jesus? Men denne fare er mye større enn vi forstår og tror. Og det kommer av at både lærere og forkynnere forstår ikke at vi har to åndelige riker i blant oss, *lovriket og nåderiket*, og forkynner som om der bare var ett åndelig rike. Og i dette lovrike er det et fullt så sterkt arbeide igang som i nåderiket, ja mye større, for lovriket er jo et arbeidsrike. Dertil averteres det etter arbeidere, innbydes til tjeneste, og den har vel aldri vært så stor og talrik som i dag.

Jeg har undret meg over dette travle jag og den aktivitet som finnes idag, og spurt meg selv om det er lovens ånd som står bak og driver det. Fienden vil jo gjerne ha folk oppatt under loven, med å gjøre, gjøre, gjøre, så de lik Marta ikke har tanke for noe annet. — Derimot finnes det få som har funnet Maria-plassen ved Jesu føtter, det ene nødvendige, den gode del, som ikke skal taes ifra henne.

Nylig besøkte jeg en Maria-kristen, og hun hadde de samme tanker og såg det på samme måte. Og jeg tror at vi alle trenger en stille stund for å tenke over dette, og for å undersøke hva for et rike vi bor i, og lever vårt liv i tjeneste for.

Jeg bodde en gang hos en familie, der konen fortalte at hun hadde levet treddeve år i lovriket uten å ha anelse om det. Ved å høre på en forkynner som satte skille mellom disse to riker, fikk hun se det og vendte om og kom inn i nåderiket. Seiv har jeg også opplevt dette, at tilhørere har sett sin stilling, vendt om, og fått tro seg frelst av nåde. Men da vil du risikere å få den attest at du omvender troende folk, for de ser ingen forskjell på lovens barn og troens barn eller nådens barn. . .

Men ved å nytte denne adgang vil Gud visse deg hva for et rike du lever i, og føre deg inn i det nåderike du ennå ikke kjenner. Det-

Bønnens form

Av Ole Hallesby

«*Utøs eders hjerte for hans åsyn.*» Sal. 62, 9.

Bønnen er en del av hjertets liv med Gud og har derfor noe av livets mangfoldighet og ubeskrivelighet over seg. Dette gjelder også bønnens form, dens ytringer. Som vi har sett, svinger den mellom andaktens stille stemning og den energiske, ja ville kamp.

Bønnen er som ovenfor påvist en hjertetilstand, en hjertets stilling som Gud kjenner som bønn, enten den ytrer seg i stille tanker, i sukk eller i hørbare ord.

Fordi bønnen er uttrykk for menneskets personlige liv med den personlige Gud, vil den ta form og farge av dette personlivs art. Og nå vet vi at den daglige samtale mellom personer foregår, ikke etter forskrifter og regler, men fritt og utvunget etter det behov som man i øyeblikket har til å tale med den annen. Det er jo dette som gjør samtalet personlig, det er det som gir den liv og friskhet. Og jo mer personlig samtalet er i denne betydning, jo mer blir den til en virkelig livskorrespondanse, livsutveksling mellom de to.

Slik er det også med bønnen.

Den skal være den frie, utvungne livskorrespondanse, livsutveksling mellom den skapte person og dens personlige skaper. Og jo mer vår bønn blir det uvilkårlige, frie og naturlige uttrykk for det som rører seg i sjelen, jo mer virkelig bønn inneholder den.

Som dette levende meddelsesmiddel mellom sjelen og Gud kan bønnen anta høyst forskjellige former, fra den stille, salige beskuelse av Gud, hvor øye hviler i øye, til det tun-

te er et nyttig og interessant studium, som du altfor sjeldent hører forknyt.

Ole Rolfsnes.

ge sukk, eller det plutselige utbrudd i forundring, i glede, i takk, i tilbedelse, en påkallelse: Gud, Jesus! og videre til den rolig flytende samtale som kan vare i minutter eller i timer, helt frem til det voldsomste sjelsopprør og den heftigste kamp.

Alle disse bønnenes livsfylde former kan vi for oversiktens skyld ordne under følgende hovedformer.

Bedeboenn

Derved sikter vi til bønnen som uttrykk for et inderlig ønske til Gud om å få noe. Som naturlig er, står denne side av bønnen i forgrunnen. Det ord i Skriften som oftest brukes om bønn, betyr egentlig *å uttale sitt ønske*.

Det er noe så godt ved dette.

Vår himmelske far vil at vi frimodig og trygt skal komme til ham og uttale våre ønsker for ham, akkurat som vi vil at våre barn fritt og utvunget skal komme og tale med oss om alt det de ønsker. Og jeg håper til Gud at ikke noe av det jeg i det foregående har uttalt, må ha fordunklet denne nådige side ved bønnen.

Det står skrevet: «*La i alle ting eders begjæringer komme frem for Gud.*» Fil. 4, 6. - Her er da også beregnet den bønn som vi etterpå oppdager som misbrukt bønn. Bli med andre ord ikke så engstelig for å misbruke bønnen at du av den grunn unnlater å uttale ditt ønske for Gud i den sak.

Vi foreldre vil jo gjerne at våre barn skal komme til oss med sine ønsker. Og så skal vi avgjøre om de kan få det de ber om. Selv om de har fått avslag mange ganger, ønsker vi at de skal fortsette å komme til oss for å tale med oss om det de ønsker.

Min bedende venn! Selv om du ofte har misbrukt bønnen, så skal du likevel fortsette

å uttale dine ønsker for Gud i alle ting. Det er jo i dette det frie og forløsende ved samtalens består, at man taler med hverandre om alt. Han skal så avgjøre om du bør få det du ber om, eller ikke.

Og hvis han ikke kan gi deg det, så vil han gjøre med deg som med Sebædeus-sønnene, Matt. 20, 20-23, og med Paulus, 2. Kor. 12, 7—10: han vil tale med deg, både forståelsesfullt og ømt om den sak, inntil du selv forstår at han ikke kan oppfylle denne bønn.

På den måten lærer du tre gode ting: Guds dype og fremsynte omsorg for deg, din egen uforstand og selvsyke i bønn, men også bønnens utvungne frihet, at du kan uttale alle dine ønsker for Gud.

Takkebønn

Denne flyter som en naturlig følge av bønnen. Har vi fått noe av Gud, så er det en selvsagt ting at vi bør takke ham for det.

I Skriften finner vi da også en rekke direkte og indirekte oppfordringer til å takke Gud. Den sterkeste finner vi i Ef. 5, 20: «Si Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn.»

Det er altså Guds mening med bønnens takk. Men da forstår vi også at takken kommer til å utgjøre en meget vesentlig del av vår bønn.

Denne del av bønnen er imidlertid meget vanskelig. Vi har tungt for å lære å be, men enda tyngre faller det oss å takke.

Se bare på våre barn. Vi behøver ikke å lære dem å be oss om det de ønsker! Men hvilket utrettelig oppdragerarbeid koster det oss ikke å lære dem å takke.

Vi har lett for å tenke oss Gud så stor og opphøyet at det ikke gjør noe inntrykk på ham, enten vi takker eller ikke. Derfor gjelder det for oss å få øye på Guds hjerte. Det er det ømmeste og fineste avstemte hjerte i altet. Det finnes intet så lite eller ubetydelig at det ikke gjør inntrykk på ham, enten det er godt eller ondt. Således forteller Jesus at et

beger kaldt vann er uforglemmelig for ham hvis det er gitt i takknemlig kjærlighet til ham.

Og hvor Jesus satte pris på takk, ser vi best av den lille beretning om de ti spedalske som han helbredet. Luk. 17, 11-19. Han foretok helbredelsen på den måten at han sendte dem til prestene for å få den lovbefalte attest for at de var blitt fri for spedalskheten. Mens de var underveis til prestene ble de plutselig helbredet alle sammen. De ni fortsatte nå sin vei for å få attest. De hadde jo i grunnen også Jesu ord å holde seg til: «Gå bort og vis eder for prestene.»

Men en av dem snudde, gikk tilbake til Jesus under høylyd lovprisning og falt ned på sitt ansikt for Jesu føtter og takket ham.

Se nå hvor dette gjorde inntrykk på Jesus. Lytt til tonen i hans ord: «Ble de ikke alle tilrenset? Hvor er da de ni? Fantes det ingen som vendte tilbake for å gi Gud ære uten denne fremmede?»

Her får vi også høre av Jesus selv hva det er å takke: det er å gi Gud æren. Og dermed forklares også for oss at det er salig å takke. Selv om vi er skrøpelige til å takke Gud i vår bønn, så har vi likevel erfaring om at når det lykkes oss å takke Gud riktig, da ble det så godt i vårt hjerte. Her har vi løsningen: Vi er skapt til å gi Gud æren, i tid og evighet. Og hver gang vi gir Gud æren, så er vi i harmoni med vårt livs mål og mening. Da er vi i sannhet i vårt element. Derfor er det så godt.

Å takke er ikke bare salig, det har også en avgjørende betydning for vårt bønneliv i det hele. Har vi vært oppmerksomme på Herrens bønnhørelser og takket ham for det vi har fått av ham, da kan vi lettere og frimodigere be om mer. Derfor er det sikkert riktig at våre bønner begynner med takk. Og det så meget mer som vi jo ifølge Skriften får av Gud «langt ut over det vi kan be eller forstå». Ef. 3, 20. Vi har hverken vett eller vilje til å be om alt det vi behøver hver dag. -

Men Gud gir det oss likevel. Hvilken takknemlighet burde ikke dette vekke i våre hjerter.

Og er du likeså utakknemlig, min venn, som jeg, så vil jeg gi deg et godt råd: begynn med å takke Gud for de *timelige* gaver du får av ham: legemlig sunnhet, forståndens bruk, arbeidskraft og arbeidslyst, hus og hjemmat og drikke, dine kjære som elsker deg og du dem. Begynn med det, og du skal se at det blir lettere for deg også å se og takke for de *åndelige* gaver som Herren overøser oss med.

Har et menneske gjort deg og dine en stor tjeneste i en vanskelig situasjon, da kjenner du trang til å treffe ham og ta ham varmt i hånden og si ham av fullt hjerte: «Takk skal du ha for du gjorde dette for oss.»

Min venn, gjør slik med Jesus også.

Han er ikke av sten. Han blir rørt og glad hver gang han ser at du setter pris på det han gjør for deg. Grip du hans gjennomborede hånd og si til ham: «Takk, Frølser, fordi du døde for meg.» Takk ham på samme måte for alle de andre velgjerninger han overøser deg med dag og natt.

Gjør dette ofte om dagen. Midt under arbeidet, eller når du hviler. Da gjør du Jesus en glede. Og du blir selv glad.

Lovprisningen

Allerede i den gamle pakt hadde man lært å love Herren. Ja, vi må si at de gamle fromme hadde nådd langt i denne lovprisning. Særlig kommer det frem i salmene. En ikke liten del av Salmenes bok er lovsanger, lovprisninger. Og i en stor del av de øvrige salmer finner vi en lovprisning, enten som innledning eller som avslutning. — «For de oppriktige sørmer seg solsang.» Salme 33, 1 — «Min sjel, lov Herren, og alt hva i meg er love hans hellige navn.» 103, 1 — «Jeg vil love Herren, så lenge jeg lever.» 146, 2. — «Jeg vil love Herren til enhver tid.» 34, 2. — «Lov Herrens storhet med meg, og la oss sammen opphøye hans navn.» 34, 4. — «Lov

ham etter hans storhets fylde.» 150, 2. — Lovprisning og takk ligger jo tett inn til hverandre. Og noe ytre skille mellom dem lar seg ikke gjennomføre. Begge består i å gi Gud æren. — Men han har likevel fra gammel tid av gjort et skille mellom dem: når jeg takker, da gir jeg Gud æren for det han gjør *mot meg*. Når jeg tilber eller lovpriser, da gir jeg Gud æren for det han er *i seg selv*.

Før så vidt tar lovprisningen en høyere tone enn takken. Så lenge jeg takker, dreier mine tanker seg ennå litt om meg selv. Men i lovprisningen svinger sjelen inn i den selvforglemmende tilbedelse som bare beskuer og besynger Guds velde og makt, hans nåde og offer.

Men da vi kjenner Guds velde og hans nåde bare slik som han har vist dem i sine velgjerninger *mot oss*, så vil man forstå at lovprisning og takk vil gripe over i hverandre og utfylle hverandre. Vår takk vil naturlig tone ut i lovprisning. Og vår lovprisning får sitt innhold fra de velgjerninger vi takker for.

I Jesu munn finner vi to lovprisninger. Den ene var hans egen sjels salige tilbedelse av Faderen: «Jeg priser deg, Far, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige og åpenbart det for de umyndige. Ja, Far, fordi således skjedde det som var velbehagelig for deg.» Matt. 11, 25—26.

Den annen lovprisning lærte han oss å avslutte vår bønn med: «For ditt er riket, mакten og æren i evighet, amen!» Matt. 6, 13. — I den nye pakt dreier nå lovsangen seg om Guds største nådes åpenbaring, at han gav oss sin sønn til å lide og dø for våre synder: «Gud være takk for sin usigelige gave!» 2. Kor. 9, 15.

I Johs. åpenbaring får vi høre at lovsangen skal tone gjennom himlene i all evighet. Og emnet for denne evige lovsang er kort angitt for oss slik: «Og han, som sitter på tronen, og Lammet tilhører velsignelsen og æren og prisen og styrken i all evighet.» 5, 13.

I himlene er lovsangen fullkommen. Der får Gud æren slik som den tilkommer ham. Der toner lovsangen gjennom alt og alle. Der blir vi alle til stemte harper som i individuell variasjon, og fullendt harmoni, klinger til hans pris.

Den jordiske lovsang er ufullkommen som alt her nede. Men ingen får være med i den himmelske lovsang hvis han ikke lærer å synge Guds pris her nede. «Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vårf Gud». Sal. 40, 4. Og når var det meningen at vi skulle lære å synge denne nye sang renere og flittigere, jo mer vi opplever av Guds usigelige gave.

Derfor oppfordrer apostelen oss til å benytte lovsangen både i *samvær* og i *enerom*. «Så I taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige viser, og synger og leker for Herren i eders hjerter.» Ef. 5, 19, se også Kol. 3, 16. . .

Så vidt jeg forstår, inntar lovprisningen liten plass både i våre samvær og i våre hjerter. Vår salmeskatt viser at våre kristelige fedre hadde lettere for å finne lovsangtonen.

La oss igjen ta i bruk de gamle, malmfulle lovsangs-salmer når vi samles. De vil løfte våre hjerter opp fra tiggeriets og klagenes daler op mot de evige høyder hvor vi får den rette utsikt over alt det vi opplever i denne verden, både over motgang og medgang. Har vi sunget slik med *andres* ord en tid, da vil vi også lære å love Gud med *egne ord*. Ja, å synge yndig for Gud i våre hjerter.»

Samtalen

Er bønnen, som ovenfor nevnt, det naturlige meddelelsesmiddel mellom sjelen og Gud, da er dermed gitt at den også omfatter samtalen. . .

Samtalen vil jo si den frie og naturlige utveksling av tanker mellom personer. Og jo mer samtalen mellom de to omfatter, jo rikere lever de sammen.

Bønn er å slippe Jesus inn i vårt liv.

Han banker på og vil inn. ikke bare i de

høytidelige bønnestunder når du bøyer dine kne og folder dine hender i enerom, eller når du sitter i de helliges forsamling til felles bønn. Nei, han banker på og vil inn til deg midt i ditt daglige arbeid og støv og mas.

Da trenger du det mest.

Og han vil inn til deg for å holde nattverd med deg. Han ser at du trenger aldri å styrkes av ham slik som midt i dagens strid.

Lytt derfor når Jesus banker på midt i ditt daglige arbeid og din hvile. Følg Åndens vink om å sende ditt stille sukk opp til ham som følger deg dag og natt.

Bønn er ikke bare å *tigge*.

Han som har gitt oss bønnen, han blir aldri trett av oss, selv om vi aldri gjør annet i vår bønn enn å *tigge*. Men han ønsker likevel å lære oss også å *samtale* med han i bønn

Etterat jeg selv fikk barn, forstår jeg dette bedre. De kommer til meg med alt det som går i stykker for dem. Og de har en vidunderlig tro på at far skal greie å sette det i stand igjen. Og har de sett noe hos sine kamrater som de selv ikke har, så kommer de inn for å be om å få noe slikt de også.

Dette er gildt, selv om jeg ikke kan sette i stand alt det som går istykker for dem, og enda mindre kan gi dem alt det de ber om. Men jeg vet noe som gjør mitt hjerte enda mer glad: at de kommer inn stormende den ene over den annen, for å fortelle noe de har opplevd. Og de er så opptatt av dette at de snakker i munnen på hverandre, for å få fortalt det fortest mulig.

Slik gleder det også Gud, når vi, hans små menneskebarn, kjenner trang til å tale med ham om det vi opplever om dagen.

Han venter på din fortrolighet i det små. Det er alltid så med de to som er glad i hverandre, de deler alt, smått og stort, tungt og lett. Og dette er det som gjør kjærlighetens liv så rikt og så lett.

Tal derfor med Gud om det du opplever om dagen. Det trenger ikke være så store og viktige begivenheter. Nei, tal du med ham om

de små ting i ditt daglige liv. Fortell Gud når du er glad. Gi ham del i din glede. Det er det han venter på.

Fortell Gud når du er bedrøvet, når du er bekymret, når du er rådvill, når du er redd. Han venter på dette, for han er glad i deg. Og da er ingen ting uvesentlig eller ubetydelig. Alt som angår deg interesserer ham.

Gud har aldri tenkt at vi skulle greie vårt daglige kristenliv på annen måte. *Hverdags-kristendom* lar seg ikke praktisere uten at vi uavlatelig får den tilførsel av nådekraft som skal til for å oppholde i oss den villige ånd, som vil fornekte seg selv, vil tjene de andre, vil lide urett, vil la de andre beholde det siste ord.

Dessuten ønsker Gud å være med oss i alt det vi stirr med i det daglige. Han vil hjelpe og lette oss også i det rent *timelige* arbeid. Så helt gir han seg til oss. Han vil dele alt med oss.

Og for oss er dette det beste ved hele vårt gudsliv.

Ikke noe er så salig for sjelen som denne stille og uavbrutte omgang med Herren. Den følelse av Herrens nærhet som da fyller sjelen, overgår alt hva vi ellers kan kjenne av fred og glede, av indre tilfredshet og trygghet. Endog motgang og sorg mister sin brodd, når vi på denne måte deler den med Herren. Lina Sandell har gitt et dypt og vakkert uttrykk for dette :

En liten stund med Jesus,
o, vad den jämnar allt!
Och ger åt hela livet
en ny och ljus gestalt!

Ja, alt ser annerledes ut når Herren står ved vår side. Arbeidet blir lettere, vanskelighetene skremmer oss ikke lenger. Ikke engang vrangte og ubehagelige mennesker kan da forstyrre vår fred. I denne indre, stille lykke kan vi heller kjenne trang til å ta dem om halsen og si til dem : «Du kan være så slem du vil, det gjør ingenting, for jeg har det så godt med Gud »

Det fredfylte, seirende, muntre kristenliv lykkes bare for dem som har lært den daglige fornyelses innerste hemmelighet: uavlatelig å vende seg til Gud, for å få ny, frisk kraft fra den evige verden.

Når de fleste av oss er så svake i vår hverdagskristendom, så er det sikkert fordi denne del av bønnen er i uorden.

Bønnen er sjelens *åndedrett*.

For vårt legeme utgjør åndedrettet den *uavlatelige* fornyelse. Vi spiser tre eller fire ganger om dagen. Men puste gjør vi hele dagen, ja natten med.

Og likeså lite som vi kan puste om morgen-en, så vi klarer oss til middag, likeså lite kan vi be om morgen-en så vi klarer oss til middag. Derfor sier også apostelen : «Be uavlatelig». Tes. 5, 17. Send dine sukk opp, hørbart eller lydløst, etter som det passer om dagen.

Bønn uten ord

Som vi ovenfor har sett, er bønn egentlig en hjertestilling til Gud. Og som sådan finner den uttrykk snart med og snart uten ord, akkurat som forholdet er mellom to mennesker som elsker hverandre. Som bevisste personer må og skal vi forme vårt sinnelag i ord overfor den andre. Det er jo denne evne som løfter vårt samliv så høyt, og gjør det så rikt.

Men samtidig skal vi minnes at livet i siste instans er det *utsigelige*. Det er *noe* ved vårt liv, også ved vårt samliv, som aldri kan formes i ord, men som likevel kan oppleves i fellesskap mellom de to som deler alt det med hverandre som kan sies i ord.

Også i sjelens samliv med Gud i bønn er det noe som både kan og skal formes i ord. Det har vi talt om i det foregående. Men det er også noe som vi ikke finner ord for. Det er vel dette apostelen sikter til, når han taler om «de *utsigelige* sukk». Rom. 8, 26.

Min lille gutt kom en dag og stakk hodet inn av døren til mitt arbeidsværelse. Nå visste han at han ikke skulle forstyrre meg i ar-

beidstiden. Derfor hadde han litt vond samvittighet. Men nå så han på meg med sine gode, runde barneøyne, og så sa han : «Du far, jeg skal sitte ganske stille, hvis jeg bare får lov å være her inne hos deg !»

At han fikk lov når han tok mitt farshjerte fra den kant, det forstår jo enhver far.

Denne lille opplevelsen gav meg mye å tenke på.

Er det ikke nettopp slik vi kjenner det så ofte overfor vår himmelske Far? Vi vil så gjerne få være inne hos ham, bare sitte stille inne hos ham! Og ham forstyrrer vi aldri, når vi kommer eller *hvor ofte* vi kommer!

Vi har bedt til Gud, vi har talt med ham om alt det vi har på hjertet, både for de andre og for oss selv. Da hender det iallfall meg ikke så sjeldent : da har jeg *ikke mer* å tale med Gud om. Skulle jeg fortsette å be med ord, så ville jeg bare måtte gjenta det jeg har talt med ham om. Da kjennes det så vidunderlig godt å si til Gud : «Får jeg bare lov å sitte stille her hos deg, jeg har ikke mer å si deg, men jeg ville så gjerne få være her i din nærhet.»

De mennesker vi kjenner riktig godt, dem kan vi også tie sammen med. Det kan vi ikke med de andre. Dem må vi konversere, underholde med interessante og dyspindige ting. Med våre kjære kan vi fritt få tale om alminnelige og ubetydelige ting. Og med dem kan vi også tie.

Heller ikke Gud behøver vi å konversere. Vi kan få lov å sette oss inn til ham og hvile vårt lille, forsagte hjerte i stille beskuelse av ham. Da går de uutsigelige sukk opp til ham og forteller bedre enn alle våre ord hvor avhengige vi er av ham.

Når det lakket mot kveld, og den samme lille gutt hadde lekt seg trett, da så jeg at han trakk seg mer og mer bort til mor. Til sist hadde han funnet den plassen han lengtet etter : i mors fang. Da hadde han egentlig ikke så mye å si, men han satt der og lot seg kjær

tegne av mor, inntil søvnen kom.

Også vi kan bli trette, så dødsens trette, av oss selv, av de andre, av verden og livet, av alt! Da er det godt å kjenne et sted hvor vi kan få legge vårt trette hode og hjerte : i vår himmelske Fars armer, og si til ham : «Jegg orker ikke mer nå. Jeg har ikke et ord å si deg, men får jeg lov å ligge stille her en stund og hvile meg. Det går snart over når jeg bare få være her i dine armer.»

Bønn uten ord får vi alle bruk for, om ikke før så når dødens kamp og smerter legger beslag på alle våre krefter. Det skjer ikke akkurat i dødsøyeblikket. Dødkampen er gjerne utkjempet en tid før døden inntrer.

Jeg har stått og sett mine troende venners dødkamp. Lidelsene har gått i rier gjennom sjel og legeme. Og likevel var ikke dette det verste for dem. De har stirret på meg i angst og spurt : «Hvordan går det meg nå, jeg kan ikke samle min sjel til en eneste sammenhengende tanke, enn si til en bønn?»

Om de visste hva de gjør, de mennesker som utsetter omvendelsen til de blir syke! Min venn, i dødkampen er alle sjelens og legemets krefter bare opptatt med den ene ting: å lide. Husk det, og omvend deg i den *beleilige tid*.

Når jeg står hos en av mine venner som kjemper dødens kamp, da er det godt å få si til ham : «Vær ikke bekymret for den bønn du ikke får bedt. Du er en eneste bønn til Gud nå. Alt i deg roper til ham. Og han hører alt hva din lidende sjel og ditt lidende legeme roper opp til ham i de *uutsigelige* sukk. Men har du et lettere øyeblikk innimellom, så pass på å takke, fordi du har din sak med Gud oppgjort på forhånd, så du nå ligger i de evige armer.»

Fra Bønnens verden.

Å, høyre på meg!

Kvi gjev de penger ut for det som ikkje er brød, og dykkar vinning for det som ikkje kan metta. Å, høyre på meg! So skal de eta det som godt er, og dykkar sjel skal njota feitemat. Halla øyra hit og kom til meg! Høyre, so skal dykkar sjel få leva! So gjer eg med dykk ei æveleg pakt, og gjev dykk Davids usvikelige nåde. Esaias 55, 2-3.

Det er ved syn og høyring vi som menneske får kontakt med kvarandre. Ved det lærer vi kvarandre å kjenna, og å forstå kvarandre. Der desse ting manglar er menneske utesstengd frå omverd og samfunn. Slike har ein tung livslagnad, som fører mykje lidning med seg. Slik er det også i åndslivet. Mennesket som var skapt til liv og samfunn med Gud, miste både syn og hørsel. For det ein ser og høyrer former heile vårt liv, ikke til vårt innerste hjarta.

Å, for fylgje det fekk då øyra lytta til slangens tale. Menneskehjarta vart fullt av hat og vantru til sin evige Herre og skapar. Frå den dag har aldri menneske av eigen fri vilje elskar Herrens røyst og tale. I staden vender vi oss burt, og vil ikkje høyra.

Å, kor den skare er stor som lytta til den røyst som førte til eit liv med skolmer og svinemask. Men, det kunde aldri metta, bare gje ra hjarta meir tomt og fattigt. Prisen for skolmane var dyr, so dyr at dei fleste døydde av denne mat. Livet spilt, og Himlen stengt.

«Bare mørke gråt, og evig død» syng ein songar.

I Luk. 16 fortel Jesus om ein rik mann som hadde alt so godt å sjå til her på jord. Inga synleg sorg, inga syndenød eller fatigdom, men prisen han måtte betala var stor.

Høyre, «Kom i hug son min, du fekk det gode du ynskte deg i di levetid». No vilde han gi alt for ein dråpe vatn - og alt for at hans brødre skulde sleppa denne pinestaden.

Ser du korleis hans øyra og auga hadde ført til eit forfeila liv, midt i glede og fest, dag etter dag. Det var falsk fest, og falsk glede. Ein dag måtte også han høyra Guds tale, no var han nøydd å høyra. Men no var det forseint. Forseint å banka på, forseint, forseint å nåde få.

Gud meiner det han seier: «Å, høyre på meg! Kva er det han vil vi skal høyra? Høyre so skal dykkar sjel få leva. Det er ved å høyra Guds tale vi lærer han å kjenna. Kontakten vert oppretta der mennesket vil høyra. Rettare der vår vilje og bortvendte sinn vert overvunnen av ordet frå Herrens munn.

Det var det som hende med dei to på veg til Emmaus. Dei hadde gløymt kva Jesus hadde sagt. Hjarta og sinn innteke av menneske tankar og folket sin forakt for Jesus. No var hjarta fullt av vantru og mismot. Men her talar Herren endå ein gong. Dei stansa og såg sorgfulle ut. Dei måtte betala dyrt for det dei fekk att. Høyre kva Jesus sa til dei. Å, for uvituge de er, svara han. Å, for seinhuga til å tru alt det som profetane har tala. Laut ikkje Messias lida dette før han kunne ganga inn til sin herlegdom. Her vant ordet over dei ra uvituge tankar og hjarta. Ved dette ord vart trua etter tent, og det vert eit nytt liv og eit nytt vinemål frå deira munn. Vi har sett han, hørt han - han lever.

De som er etterfødde, ikkje av forgjengelig, men uforgjengelig sæde, ved Guds ord, som lever og varer. Dei gjorde eit godt byte. Her hjå Jesus fekk dei, utan pengar og utan betaling, vin og melk. Her fekk dei eta og drikka av livsens kjelda, Davids usvikelige nåde.

Har du som les dette hørt ordet til nytt liv? Eller er du blant dei mange som det står skreve om. Høyre og høyre, men håtta ikkje, sjå og sjå, men skjøna ikkje. Gjer hjarta hardt på dette folket, gjer øyro døvhøyrde, og klin augo att, so det ikkje ser med augo, eller høyrer med øyro, eller skynar med hjarta, og vender om og vert lekt. Esa. 6, 9-10.

Å, hør på meg Peter, eg kjenner deg ut og inn. Eg veit du kjem til å nekta at du kjenner meg. Å, hør på meg, eg bad for deg at trua di ikkje måtte svikta. Det svikta alt i Simon sitt liv og forsett. Men han som sa: Halla øyra hit og kom til meg; og hør so skal dykkar sjel få leva. Det haldt, det kan ikkje syndefall eller satans list gjera til inkje.

Du som tenkjer det hastar ikkje med omvending, kallet må verta sterkare, tida til oppbrudd skal verta betre. Hør på meg, seier Herren. I dag om du høyrer hans røyst, so forherd ikkje hjarta ditt.

Du som lider under blødande syndesår, du som søker råd snart her og snart der, men ingen ting synest å hjelpa, ja, det er heller vorte verre, til deg seier Herren: Om syndene dine er som purpur, so skal dei verta kvite som snø. Om dei er rauda som skarlak, so skal dei verta som den kvite ull. Du som stirr med ei natur som er so vond, og gjer deg so mykke bry for både Gud og menneske, hør på meg: Eg tok din syndelekam med meg på korset. Der fekk syndelekamen sin død og dom. Soleis mine brør, døydde de og frå lovi ved Kristi lekam, avdi de skulde høyra ein annan til. So alt som bur i ditt kjøt, og gjer sitt utslag i vonde ord, tankar og gjerningar, det kan ikkje fordøma deg. Det er både døda og fordømt. Jesus tok ditt kjøt og smakte for-

tapinga sin grunn for di skuld.

Å, hvor det lysner i bange sinn, Sinai visker tilbake. Nåde, ja nåde for ingen ting, får jeg fra Golgata smoke. So hev me då brør, ingen skylnad på oss mot kjøtet, so me skulde leva etter kjøtet. For lever de etter kjøtet skal de døy; men døyder de gjerningane åt lekamen ved Anden, so skal de leva.

Arme syndar hør dette. Det er betalt og ordna av stedfortredaren Jesus, alt det du veit om og alt det du ikkje veit om.

Ja, alt dette er greit, dette veit eg og har høyrte so mange gonger, men eg får det ikkje til å tru og kvila i dette. Kven seier deg det? Kjem dette budskap frå ditt eige hjarta, eller frå Herren? Tru og kvila det er ikkje noko du må ha for å tru på Jesus. Dette har du fått. Hør so skal di sjel leva. Måtte du ha noko utanom Golgataverket, so døydde Kristus utan grunn. Kom og kjøp, utan pengar og utan betaling, seier Herren. Å, hør på meg.

Er jeg da veiet å funnet for lett?

Ja etter hjertedommen.

Men er da hjertet høyeste rett?

Nei for en Frelser er kommet.

større en hjertet han sier så:

Synder å kom å nåde få,

skjul deg i mine vunder.

Odd Dyrøy

Sommarskule og årsmøte 1979

Sommarskulen med årsmøte i N.L.L. vart i år halden på Randaberg i tida 11.-15. juli. - Det møtte ca. 100 tilreisande deltakarar i tillegg til dei på Randaberg og Jæren.

Årsmøtet vart opna med andakt. R. Lin-kjendal gjekk ut frå Esa. 1, 18.

Årsmeldinga vart lesen av formannen. Han ønskte alle velkomne og retta ei takk til talarane våre for arbeidet i året som var gått, til leiarane rundt om i flokkane og til dei som

hyste forkynnaranane. Vidare takka han kassarane i hovedkassen og bladet og redaktøren av bladet for trufast arbeid. Til sist takka han songkraftene på sommarskulen og venene på Randaberg som tok så vel i mot oss.

Andreas Bø var komen heim til årsmøtet, og blei ønskt velkommen.

Årsmeldingane frå forkynnaranane viste ikkje til store vekkingar eller andre større synlege ting. Dei hadde med sorg merka at folket

vårt seig meir og meir bort frå Herren. Me blei minna om å be om vekking og fornying. Dei streka under at Guds ord ikkje skal venda tomt tilbake. Gud vakjer sjølv over ordet sitt.

Dei gledde seg over trufaste vener rundt i flokkane, og over dei som hadde søkt hjelp til frelse. Det var også gledeleg at stader som før hadde vore stengde var blitt opna.

Misjonen har gitt ei gåva til Santalmisjonen sitt arbeid, og styret hadde fått ei varm takk. Takkebrevet vart lese opp.

Styret hadde den 19. des. sendt eit takmaskin for hurtigkopiering av kassettar. Den blir kjøpt om trangen er stor nok.

Styret hadde (den 19. des.) sendt eit takkebrev til Ole Brandal og Gudmund Hjorthaug. Dei takka for samarbeidet gjennom mange år og ønskte Guds signing over det vidare arbeidet deira.

Årsmeldinga vart godkjent utan merknad.

Andreas Bøe var komen heim frå Singapore. Han har studert Bibel og språk (gresk og hebra.) ved Far Eastern Bible College. Han hadde vitja Malaysia og Indonesia i feriane, og talt i kinesiske menigheter. Han hadde hatt betre inngong i Indonesia enn i Malaysia. I ein menighet på den indonesiske øya Tanjeng Pinang hadde han virka som pastor ei tid og døypet 16 kinesarar.

Rekneskapen for misjolen og bladet vart godkjende utan merknad. Begge hadde eit lite underskot.

Valg av styre. . .

Tre gjekk ut av styret: Det var Olav A. Dahl og Leif Øygarden. Den tredje, Sigmund Hjorthaug, hadde trekt seg frå styret for ca. eit år sidan og 1. varamann har møtt i staden for han. Det vart gjenvalet av O. A. Dahl og L. Øygarden. Nytt styremedlem vart Ragnar Oppstad, Nærbø. Valget var einstemming.

Valg av tre varamenn. 1. varamann: Ingebrigts Sørfonn, Fitjar. 2. varamann: Reidar Linkjendal, Sannidal, og 3. varamann: Olav

Aakhus, Bygland.

Revisorane til hovedkassen og bladet vart einstemming gjenvalet.

Tid og stad for neste årsmøte.

Tida vert 16.7. — 20.7. 1980.

Sverre Bøhn inviterte sommarskule og årsmøte til Norheimsund.

Under samtalene kom det fram eit ønskje frå forkynnarane. Det hender at når dei er ferdige med den oppsette ruta si er det endå noko tid att. No må dei sjølv ringja rundt og høyra om dei kan koma og halda møter. Det hadde vore ei lette om leiarane rundt i flokkane i staden hadde kontakta forkynnarane og hørt om dei var ledige og kunne koma.

Oddvar Dahl.

Det øevelegelivet

(Johs. 17, 1—3)

Det øevelegelivet er noko som ein får, seier Guds ord. Jesus skal lata alle dei du har gjeve han få eit øeveleg liv, står det i Johs. 17, 26. Det øevelegelivet er ein person. Eg er livsens brød (Johs. 6, 48)

Det livet som me miste i syndefallet, då den første Adam førde slekta inn under dom og forbannelse, det kom Jesus som den andre Adam for å gjeva oss tilbake. Dei første menneske, Adam og Eva, hadde livet i seg sjølv. I 1. Moseb. 2, 7 les me: Og Herren Gud skapte mannen av mold or marki, og bles livsens ande i nasi hans, og mannen fekk sjel og liv. Dei fekk det dyrebare livet av Gud sjølv, som også betydd livssamfunn med Herren. Og i dette fortrolige samfunn med Herren levde dei inntil fallets dag då synden kom inn i verda, og med den sjukdom, lidelse og død.

Men før verda sin grunnvoll blei lagt, blei det bestemt i himmelen av dei tre personane i guddomen at me etter syndefallet skulle få nytt liv i ein stedfortredar, ved Jesus Kristus. (Efes. 1, 4). Liksom han valde oss ut i han

før verda sin grunnvoll vart lagt, så me skulle vera heilage og ulastande for hans åsyn. Jesus tok på seg å frelsa slekta tilbake til Gud med sitt dyre blod. 1. Pet. 1, 18-19 : For de veit at de ikkje med forgjengelege ting sylv eller gull, vart frikjøpte frå dykkar forfengelige ferd som de hadde ervt i frå fedrane, men med Kristi dyre blod som blodet av eit ulastande og lytelaukt lamb. Då Jesus hang på krossen ropte han : *Det er fullført!* Han hadde sigra over statan og vondskapens ändeher. «Døden ble oppslukt av livet, verdens forsoning ble nå fullbrakt», syng me i ein sang.

Tenk, kjære lesar, at dette er sant. «Jesus vant og jeg har vunnet, åpen har jeg himlen funnet». Der er eit ordna forhold hjå Gud, og det har Jesus ordna for deg. Alt er ferdig, kom nå til bryllaups! Når eg begynner å ana noko av dette under, då spør eg så ofte : Er det verkeleg sant Herre at du har frelst meg slik, med lammets blod og sår? Ja, seier *Guds ord*. I Salme 118, 23 står det : Det er Herren sjølv som har gjort det so, for oss er det eit stort under.

Det offer som Jesus brakte Gud i og med seg sjølv, var og er så ufattelag stort at det kunne ta bort all skuld og gjeld i slektas historie og forsona oss med den tre gonger heilage Gud. Han oppfylte alle lova sine heilage krav og tok bort syndene frå Guds åsyn ved sitt offer. 2. Kor. 5, 21: Den som ikkje visste av synd, hev han gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdige for Gud i han.

Frelsa er ferdig for alle menneske, for dei var alle med på Golgata, der ein døydde for alle. 1. Johs. 5, 11-12 : Gud har gjeve oss æveleg liv, og dette livet er i Son hans. Den

som har Sonen, har livet. Den som ikkje har Guds Son, han har ikkje livet.

Her går det store og avgjerande skille også i dag, noken frelst og andre ufrelst. Spørsmålet blir då : Korleis skal eg få del i det? Korleis skal eg bli frelst? Ja, dette er eit viktig spørsmål som der er delte meningar om. Og her har djevelen ført mange sjeler inn i ei evig fortaping. Dei fann aldri porten som fører inn i Guds rike, sjølv om dei trudde seg å vera innanfor. Bibelen talar om nokon som gjekk over muren, og som Jesus derfor ikkje kjenner. Disse menneske er vanskelege å vekkja, for dei er så sikre på at dei er frelst. Ja, for dei er det visst ikkje noko som er så sjølvsagt. Slike menneske har aldri mista trua på seg sjylv og sin kristendom. Nei, æveleg trygge veks dei i velmakt, seier Asaf i Salme 73.

Men lat oss sjå og høyra kva Jesus seier i denne teksta, kva som er det ævelege livet, og kven det er som eig det. Og dette er det ævelege livet at dei kjenner deg den einaste sanne Gud og den du sende, Jesus Kristus. Her er klar og sikker veiledning, og vil du fylgja den skal du ikkje ta feil. For den som kjenner Gud og Jesus han er frelst.

Godtfred Nygård.

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord